

Pata

Canapeaua noastră maronie de piele întoarsă avea o pată maro-închis. Dacă-mi treceam palma peste ea aproape că nu se mai distingea. Când îmi mijeam ochii, nici nu mai știam unde e, însă apoi, netezind pielea din cealaltă parte, pata se ivea iarăși, mai întunecată decât o știam, de parcă aș fi alimentat-o cumva.

Fiecare avea câte o poveste despre pata asta. Simone spunea că am făcut pipi pe canapea când eram mic de tot, după ce m-am eliberat din prosoapele în care mă înfolise mama după baie.

— Te-ai dus țintă la canapea, te-ai înfipt pe picioare chiar acolo, pe braț, ți-ai luat în mână ciucurelul de un centimetru și ceva și ai țintit, a zis Simone. Te-am văzut cu ochii mei, la fel și Aurore și Jeremie, n-am înțeles niciodată ce te-a apucat atunci, Dory. Parcă porniseși în misiune.

Chiar că nu mă recunoșteam. Mai întâi că asta implica mai multe hotărâri care încălcau codul mamei (să alerg gol și desculț pe gresia rece din living, să-mi duc mâna la penis în public, să fac pipi pe canapea). Plus că Simone se exprimase într-un anume fel: *te-ai dus țintă, ai țintit, misiune*. Povestea ei mi se părea cea mai cusută cu ață albă. Nici măcar Aurore și Jeremie nu-i țineau partea.

În alte povești, pata era din vina altor frați și surori, respectiv: cafea (Berenice), oă (Aurore), smecleu (Jeremie), sos de roșii (Leonard), vopsea (Simone). În toate relatările,

pata originară luase proporții când mama încercase s-o curețe cu detergentul care nu trebuia. O poveste chiar pornea de la premisa că nici nu existase vreodată acea pată nedorită, ci că mama noastră cea muncitoare își propusese să dea un nou luciu canapelei și a pătat-o când a stropit-o acolo cu o soluție de curățat nepotrivită.

Pata de pe canapea mă stânjenea. Îmi lăsa impresia că numai eu observ ce se află în jur și-mi bat capul.

— De ce te deranjează așa de tare pata aia? m-a întrebat odată mama, însă eu chiar nu înțelegeam de ce nu mai era nimeni incomodat de ea.

Îmi iubeam familia, cred eu. Chiar dacă nu mai știam vreo alta și n-aveam cum să judec, mi se păreau niște oameni în regulă, de treabă. Însă aiuriți. Pierduți pe gânduri. Fără să ia în seamă pe nimeni din afara familiei noastre – uneori și de mine uitau.

Toate poveștile despre pată aveau totuși ceva în comun: pata data de mai bine de nouă ani. Țineam canapeaua aia pătată de o groază de timp, mi se părea mie. Și chiar nu eram săraci.

Știam că nu suntem săraci pentru că în fiecare vară mergeam la mare, iar la școală (în clasa a patra) învățasem că mersul la mare era un privilegiu de care nu se bucură toată lumea. Se organizase o campanie națională de aducere în atenția publicului a copiilor care nu aveau șansa să plece nicăieri vara. Învățătoarea noastră, domnișoara Faux, ne arătase filmulețe cu copii care vedeau oceanul pentru prima oară în viață, datorită fondurilor strânse de campania caritabilă „Să le arătăm marea“ în urmă cu un an. Unii copii din clipurile „Să le arătăm marea“ nici măcar

nu știuseră că marea există cu adevărat. Crezuseră că e doar un cuvânt din basme, „ca baghetele fermecate sau castelele“, cum spusese un copil la camera de luat vederi. Unii erau mai mari decât mine. Îmi amintesc că o fată dintr-un filmuleț – o chema Juliette, conform legendei – păruse să se bucure mai tare să-și vadă frățiorul punând prima oară piciorul pe plajă decât de propria ei descoperire. Se tot uita la el, urmărindu-i reacțiile. De-abia dacă s-a uitat la apă. Îmi cam dăduseră lacrimile. După ce am vizionat filmulețele, domnișoara Faux a pus pe catedră o cutie de tablă cu insigna campaniei „Să le arătăm marea“ și ne-a încurajat să contribuim și noi după posibilități, măcar cu câțiva bănuți. Important era, ne-a zis ea, să ne dăm seama că un sacrificiu cât de mic din partea noastră poate schimba mult viața altui copil. Mai mulți băieți de la mine din clasă au mințit că nu primesc bani de buzunar și că, din păcate, nu pot să facă nicio donație pentru această cauză nobilă. Însă în pauză i-am auzit discutând ce bomboane să-și ia mai încolo, de ce să meargă sărăntocii ăia în vacanță pe banii lor, ăia de și-au dat banii pe așa ceva sunt niște fraieri care au picat în capcana vinovăției ca un caca în budă. Mi-am pus toți banii pe luna aia în cutia campaniei „Să le arătăm marea“. Mă așteptasem ca domnișoara Faux să observe cât am contribuit, însă fie n-a fost atentă, fie nu i s-a părut o sumă destul de generoasă ca să spună ceva.

Acasă, eu mă așezam primul la masă. Frații și surorile mele coborau doar la insistențele mamei, prelingându-se unul câte unul, ca picurii dintr-un robinet defect, chinuitor de încet. Trebuia să aștept să vină toată lumea ca să pot să mă apuc de mâncat.

— Tatăl nu se mai întoarce diseară, a zis mama într-una din seri, când aşteptam împreună să vină ceilalţi.

Din vorbele ei am înţeles că murise, însă de fapt era peste hotare la o conferinţă şi pierduse avionul de legătură spre casă. Îi spunea „tatăl“ pentru a da mai multă greutate cuvântului, sau aşa credeam. De-abia dacă-l vedeam.

Mama mânca din farfurii şi castroane albastre pentru că citise undeva că vesela albastră îţi taie pofta de mâncare, iar ea tot timpul voia să dea jos două kile. În seara aia gătise peşte cu carnea albă, din care puteai să mănânci pe săturate fără să te îngraşi deloc, spunea ea, şi totuşi îşi pusese o farfurie albastră în faţă.

— Tatăl nu mai vine acasă diseară, le-a repetat ea lui Simone, apoi lui Jeremie, apoi lui Leonard, pe măsură ce îşi făceau apariţia.

Nimeni nu i-a cerut detalii.

Pe Aurore o momeai cel mai greu jos pe scări, de-abia dacă o vedeai că iese din camera ei. Tot timpul învăţa. Ea şi Berenice îşi scriau amândouă lucrările de doctorat, fiecare pe alt subiect şi în alt oraş. Berenice locuia la Paris şi venea rar acasă.

— Se duce cineva să vadă dacă Aurore are de gând să cîneze cu noi în seara asta? a întrebat mama cu ochii la mine.

— Aurore, am strigat-o prin uşă.

— E vreo problemă de viaţă şi de moarte? m-a întrebat Aurore.

— E vremea cinei, am zis. Te aşteptăm toţi.

— Nu mă aşteptaţi, a zis. Nu pot să mă întrerup chiar acum.

— Vrei să-ţi aduc o farfurie?

— Eşti un înger, Dory.

Când m-am dus la culcare în seara aia, Aurore încă nu se atinsese de peştele alb şi cartofii de pe tava pe care i-o

lăsasem la ușă. Cartofii prinseseră o tentă vinețiu-cenușie. Am mâncat câțiva. Nici măcar nu mi-era foame.

Uneori mama îmi mai strecura și mie câte o farfurie albastră.

În august venea Berenice acasă de la Paris, iar părinții noștri ne vârau pe toți șase într-o dubiță, îndesând geamantane între scaune și la picioarele noastre. Dubița nu avea portbagaj. Pe geamantane ne sprijineam picioarele și coatele. Până pe litoral făceam cam trei ore cu mașina, iar pe drum ascultam de obicei postul de știri rutiere. Programul se cam repeta, însă măcar mai puneau muzică între buletinele de știri, cântece pe care le știam toți, spre încântarea mamei, nu că le-am fi cântat în gura mare sau ceva. Erau doar un liant între generații.

Habar n-am de ce mergeam la aceeași plajă vară de vară. Nu cred că ținea nimeni la locul ăla în mod deosebit. Niciuna dintre cele trei surori nu ieșea din bungalou (același an de an) înainte de ora cinci – toate aveau pielea foarte albă și se temeau să nu se prăjească –, iar când ieșeau în sfârșit făceau ce făcuseră și înăuntru, adică citeau sau, când aveau ochii oboșiți, discutau despre ce citiseră. Leonard se uita la oameni și-și lua notițe toată ziua. Lui Jeremie îi plăcea să sape gropi în nisip și să se întindă în ele. În fiecare vară săpa gropi tot mai adânci. La un moment dat Jeremie nici nu mai reușea să iasă din groapă fără să-l ajute cineva, însă nu părea deranjat. Știa că tot o să vină cineva să vadă ce mai face. Îi plăcea pur și simplu să stea întins pe spate și să se uite la dreptunghiul de cer pe care și-l trasase, iar odată, când mama l-a informat că dacă stă întins cu noi doi pe plajă, la nivelul mării, o să vadă același

cer sau chiar mai mult, credea ea, Jeremie i-a dat dreptate, adăugând însă că așa ar fi trebuit să vadă și o mulțime de străini în costume de plajă.

Tatăl și eu eram singurii care intram în mare. El înota, iar eu mă aruncam în întâmpinarea valurilor, nu prea departe de țărm, așteptând să vină înapoi înot. Era singurul lucru pe care-l aveam cât de cât în comun, deși mie mi-era prea frică să ies în larg ca el. Nu prea știam cu ce se ocupă tatăl de fapt, știam doar că asta îl ține departe de noi. În Germania, China, Spania. Era un fel de inginer. Când ne întrebau profesorii cu ce se ocupă tații noștri, spuneam că al meu călătorește, ceea ce părea o ocupație acceptabilă. Ca orice copil al cărui tată nu avea o slujbă considerată cool, îmi închipui, și eu speram că de fapt era spion. Uneori se mai întâmpla ca asemenea fantezii să se adeverească, iar eu aveam șanse mai mari decât alți copii, mă gândeam eu, căci tata călătorea o groază peste hotare, așa că, în teorie, asemenea misiuni sub acoperire și secrete nu erau excluse, în timp ce alți tați nu aveau nicio șansă să se țină de spionaj când lucrau la noi în oraș, unde nu prea se întâmpla nimic niciodată.

Nu prea-l vedeam pe tatăl la față, iar atunci când îl vedeam, în weekenduri și vara, parcă de-abia aștepta să scape iar de noi. În fiecare zi înota tot mai în larg. Nu mint pentru efect sau mai știu eu. Chiar purta un dispozitiv la încheietura mâinii care măsura distanța până la care se deplasa, iar în fiecare dimineață ne dădea de știre că bătuse toate recordurile.

Frații mei înotau cu plăcere în piscina de acasă. Înotau foarte bine și arătau pe măsură, robuști și zvelți cum erau, însă îi dezgusta ideea de a înota în mare. Mama zicea că nu știe să înoate, ceea ce mă îngrijora. Voiam să învețe.

— Ce s-ar întâmpla dacă m-aș îneca? o întrebam. Ai sta să te uiți la mine cum *mor*?

Îmi spunea că, dacă m-aș îneca, probabil ar sări unul dintre frații mei în apă ca să mă ajute. Acel *probabil* îl rostea foarte grăbit, însă nu uita niciodată să-l strecoare în frază.

Simone detesta cel mai mult vacanțele de vară. Ceilalți frați erau deja la colegiu sau studii postuniversitare, așa că nu le păsa unde eram: aveau „materiale de documentare” la care lucrau. Însă Simone încă simțea nevoia să primească teme pentru acasă, iar pauzele între trimestrele școlare i se păreau o pierdere de vreme. Sărise peste destule clase de-a lungul anilor (avea doar treisprezece ani, fiind mai mare decât mine cu doar un an jumate, deși era deja la liceu), însă, dacă ar fi fost după ea, ar fi parcurs non-stop restul programei școlare. Însă, când ne făceam bagajele să mergem acasă, o apuca o nostalgie ciudată. De obicei n-o deranja deloc să stea la mijloc, doar când făceam drumul înapoi insista să stea la geam. Spunea că dacă se uită cum dispare încet-încet țărmul de la geamul mașinii, reușea să-și trăiască propria melancolie așa cum trebuie, iar marii artiști aveau întotdeauna o rezervă de melancolie din care se inspirau.

— Adică dacă mergi cu mașina o să devii un mare artist? am întrebat-o ca să mă asigur că am înțeles ce vrea să spună soră-mea.

— Dacă mergi *acasă* cu mașina, a ținut Simone să precizeze.

Următoarea vară după ce am aflat de copiii care nu văzuseră niciodată oceanul, am încercat să mă plictisesc mai puțin, să privesc în jur prin ochii lor și să mă minunez, așa cum i-am văzut că se poartă în filmele ăla. Însă mi-a venit greu să mă minunez de apă și de valuri fără

să mă încurajeze nimeni. M-am întrebat dacă e nevoie să se uite cineva la tine în timp ce te bucuri de ceva ca să te bucuri cu adevărat de acel lucru și dacă așa se explică faptul că fata aia, Juliette, rămăsese cu ochii la frățiorul ei, care se uita la apă, când au văzut amândoi marea pentru prima dată – ca să-i dea de înțeles că trebuie să se bucure. M-am tot uitat la Simone, în melancolia ei, până am ajuns acasă, însă chiar nu părea că are nevoie de vreun public.

Mie părinții mei nu prea mi se păreau îndrăgostiți unul de celălalt și am crezut că e vina mea. Cred că așa se întâmplă când numai tu observi chestii: te simți responsabil. Nu se sărutau niciodată ca lumea, ci doar se țocăiau sec pe buze dimineța, când tatăl pleca cine știe unde. Nu păreau să-și comunice decât informații de uz practic despre programe, impozite și, uneori, despre noi. Credeam că așteaptă să mă fac eu mare și să plec de acasă ca să divorțeze.

Odată n-am văzut-o pe Aurore o săptămână întreagă. Camerele noastre erau vizavi, însă ea nu prea ieșea din a ei. Când n-avea de ales, la mesele în familie cu prezență obligatorie (de ziua cuiva), nu părea deloc în largul ei. N-o să mă apuc să descriu casa noastră pentru că nu mă pricep deloc să vizualizez spații tridimensionale, d-apoi să le prezint. Nu reușeam niciodată să-mi dau seama a cui cameră era situată chiar deasupra bucătăriei, de exemplu. Nici să desenez nu prea pot. Însă, în mare: la parter aveam un living, o bucătărie și o sufragerie în care nu mâncam niciodată, iar la etaj erau patru dormitoare și o baie. Eu

stăteam cu Simone în cameră. Părinții dormeau alături. Camerele fraților mei și a lui Aurore erau vizavi pe hol.

Îmi lipsea camera lui Aurore. Când eram mai mic, iar ea n-avea de scris lucrări atât de importante pentru școală, mă lăsa să stau sub biroul ei cu orele. Era un birou gen pupitr, așa că mă ascundea din trei părți. A patra dădea spre Aurore, care lucra cu picioarele pe scaun, într-o poziție de semilotus. Nu-i vedeam decât genunchii și tălpile goale, iar tot spațiul de sub birou era al meu. Nu mă întreba niciodată ce fac acolo. Îmi respecta cu totul intimitatea. Eram atât de liniștit, că se mai întâmpla să uite de mine. Începea să-și întindă picioarele ca să-și stimuleze circulația, apoi, când îi ziceam „Hei!“, se scuza și își puneă iar picioarele pe scaun.

De cele mai multe ori nu făceam absolut nimic sub birou. Mă apucasem să desenez cu carioca pe panoul de deasupra, însă rareori lucram. Oricum nu vedeam ce desenez, era prea întuneric. Într-una din zile am început să lipesc mucii pe desen, ca să-i dau o textură mai interesantă. Mi-era rușine, însă nu puteam să mă abțin.

Când Aurore a hotărât că eram prea mare de-acum să mai stau sub birou, m-a durut. M-am rugat de ea să mă mai lase doar o după-amiază, mai mult ca să curăț mucii uscați de pe desen. Până la urmă, Aurore și-a dat seama că m-am întristat și mi-a zis:

— Las' că-mi iau eu un birou mai mare, să-ncăpem amândoi.

Însă nu și-a mai luat.

Îmi închipuiam că dacă aș fi fugit de acasă, mama s-ar fi bucurat. Tot timpul se plângea că nu prea avem simțul aventurii, iar dacă frații mei se arătau la fel de indiferenți

la remarcele ei ca la orice opinie personală în general, eu, dintre noi șase mezinul, chiar o puneam la inimă. Nu voiam să dea vina pe mine pentru ciudățeniile celorlalți. Voiam să fiu eu însumi. Să fiu altfel. Bine, nu puteam să nu fiu altfel (nu eram la fel de deștept sau frumos ca frații și surorile mele), însă nu-mi făcusem încă o idee despre ce gen de om ar trebui să fiu. Mă gândeam că aş putea măcar să urmez exemplul mamei și să-mi cultiv simțul aventurii.

Însă nu prea se știa ce-i aia o aventură. Jeremie, fratele mai mic, avusese șansa de a călători prin Europa cu două filarmonici – mama spunea că așa ceva se cheamă aventură, numai că Jeremie refuzase de ambele dăți, declarând că preferă să cânte mai departe la violoncel ca un simplu hobby. Însă când celălalt frate, Leonard, s-a rugat de părinți să-l lase să studieze la o școală cu internat din clasa a zecea în sus, mamei nu i se păruse o aventură în toată regula, deși Leonard se chinuise din greu să prezinte lucrurile în lumina asta. Spunea că internatul e aventura *supremă*, Flaubert scrisese undeva că traiul la internat de mic te învață tot ce trebuie să știi despre societate și că Bourdieu îi dădea cu totul dreptate, iar Flaubert și Bourdieu erau cei mai deștepți tipi din istorie. Când a ținut Leonard discursul ăsta, aveam patru ani, mi-l amintesc pentru că până atunci nu-mi dădusem seama că mai există alți oameni în afara familiei noastre, iar când am auzit nu doar că mai există alte nume decât ale noastre (Flaubert, Bourdieu), ci și că aparțineau unor oameni mai deștepți decât părinții mei și nimeni de la masă, nici măcar părinții mei, nu aducea nicio obiecție, m-am speriat și m-am pus pe plâns. Mama a profitat de lacrimile mele ca să-l refuze implacabil.

— Vezi, i-a zis ea lui Leonard. Fratele tău e tare necăjit din cauza ta. Dory nu vrea să pleci de lângă noi. Nu mai vreau să aud de prostia asta de internat.

De atunci au trecut aproape opt ani și tot nu sunt sigur ce presupune o aventură și dacă Leonard e încă supărat pe mine pentru că am plâns atunci. Absolvise masterul cu note maxime, însă tot mai bodogănea și-i amintea mamei ce sociolog bun ar fi fost dacă nu i-ar fi refuzat ea accesul la experiența internatului.

Conform filmelor pe care le văzusem, aventurile păreau să se întâmple în afara căminului și a școlii, iar dacă plecai singur, însemna că o să întâlnești oameni noi, iar dacă plecai într-o aventură de grup, cel puțin un membru al trupei trebuia să moară. Așa că am hotărât să plec singur (oricum n-aveam prieteni), iar într-o seară am fugit de acasă cu bicicleta surorii mele Simone. Planul era să merg în Italia, acolo se pare că se trăia bine. Nu-mi trecuse prin cap cât de greu mi-ar fi fost să trec Alpii pe bicicletă. La vreun kilometru și ceva de casă, am obosit, așa că am hotărât că era mai ușor să merg în orașul mare situat la 6 kilometri vest, iar de acolo să mă urc într-un tren.

Când am ajuns la gară, pe la două noaptea, nu era nimeni în afară de câțiva boschetari care dormeau prin colțuri și doi călători în pantaloni scurți și bocanci de munte, care-și citeau unul altuia dintr-un ghid de conversație limbă-guturală-franceză. Nu era niciun tren înainte de 4:55, așa că m-am așezat pe o bancă de lângă panoul cu „Plecări“, de unde începeau sau se terminau toate peroanele, în funcție de cum priveai lucrurile, și am așteptat. Vedeam în fața mea numai șiruri de șine de tren lucioase și negre, însă niciun tren. Mă întrebam unde stau peste noapte.

— Ce-ai acolo? mi-a strigat un boschetar din colțul pe care-l ocupa, cu ochii la ghiozdanul meu.

— O conservă de năut, i-am strigat. Ursuleți cu miere. O conservă cu ton. Chiloți.

Încercam să-mi amintesc tot ce luasem cu mine, ca să-i înșir toată lista. Cred că-l interesa conserva de ton, pentru că a venit la mine după ce am zis de ea.

— Săpun, am continuat cât se apropia el, coborând glasul când a venit mai spre mine. O lanternă. Orangina.

— Orangina? s-a oripilat boschetarul.

— Altceva n-aveam, m-am scuzat eu.

— Așteaptă să umple mama ta cămara când te mai hotărăști să fugi de acasă, piciule, a zis boschetarul așezându-se lângă mine.

Nu mirosea la fel de rău ca alți oameni ai străzii pe care-i văzusem. Mirosea a carton ud.

— Așa deci, n-ai nicio armă la tine, mi-a zis după ce i-am înșirat tot. Dacă ai de gând să trăiești singur, îți trebuie o armă, a zis. Un băiețel ca tine nu poate să meargă unde-l duce capul. Sunt o groază de javre demente pe lumea asta. Iar băiețelii frumoșei ca tine pățesc tot felul de căcaturi bolnave.

— Nu sunt frumușel, am zis, însă nu vânam complimente, încercam să-mi dau seama dacă aveam șanse să scap de eventualii ucigași datorită faptului că eram un pic durduliu.

Vagabondul s-a uitat mai bine la mine.

— Ești destul de frumușel pentru un psihopat, mi-a zis el.

— Nu preferă totuși fetițele? am sperat eu.

— Nu stau ei să se uite, piciule. Orice are sânge în vine e bun, orice copil, nu contează, animale, femeii, orice.

S-a apucat să-și zgâime un neg de pe mână.

— Mai bine l-ai lipi cu scotch și l-ai lăsa în pace, i-am zis. Pune niște scotch deasupra și schimbă-l zilnic, până-ți dispăre negul.

— Scotch! a repetat vagabondul privindu-mă lung, apoi a râs, nu știu dacă de mine sau de vreun banc vechi cu scotch pe care-l auzise mai înainte.

— Chiar funcționează, am zis. Frații și surorile mele înoată la greu. Toți au făcut negi pe picioare de la bazin când erau mici, mama a încercat tot ce-a găsit, însă cu scotch a mers cel mai bine.

— Ce scârbos, a făcut vagabondul. Bazinele publice sunt scârboase.

— Acum toată lumea merge în șlapi, am zis, să nu mă creadă și pe mine scârbos.

— Șlapii nu te apără deloc de ciuperci... știi că te pun să treci printr-un bazin pentru picioare înainte să intri în bazinul mare? Bleah. Nu cred că te apără niciun șlap de ciuperca din bazinul de picioare.

— Lumea crede că da.

— Lumea crede că înghețata cu căpșuni e cea mai gustoasă dintre toate.

Mi s-a părut un răspuns deștept. Mi-am zis că s-ar putea să știe și de unde sosesc trenurile dimineața.

— Într-acolo, lângă stadion, e un depou, mi-a zis el. M-am dus de câteva ori pe-acolo și m-am strecurat în vagoanele goale peste noapte.

— Mi se pare mișto, am zis.

— De fapt, prefer cerul liber. Nu e prea grozav să te trezești într-un depou de trenuri. Mă duc doar când e foarte frig afară.

Mi s-a părut o prostie din partea mea să zic că mi se pare mișto să dormi noaptea într-un depou de trenuri,

însă vagabondul nu s-a luat deloc de mine. Știa că mai am multe de învățat, bănuiesc.

— Ți-ai luat la revedere de la cineva înainte să pleci de acasă? m-a întrebat el și i-am zis că nu, ar fi stricat toată faza.

— Cum ar fi stricat-o?

— Dacă mi-aș fi luat la revedere de la soră-mea Simone, să zicem, i-ar fi zis pe loc mamei, iar mama nu m-ar mai fi lăsat să plec, i-am explicat.

— Păi, sigur, a zis boschetarul. Nu-ți iei la revedere de la membrii familiei. Însă de la cineva tot trebuie să-ți iei la revedere. Cineva care să declare poliției că ai hotărât de capul tău, știi? Să nu se sperie și mai rău biata maică-ta crezând că te-a răpit vreun ucigaș când își dă seama că lipsești. N-ai și tu o iubitică acolo sau ceva?

M-am gândit un pic. Îmi plăcea de Juliette aia din filmulețul campaniei „Să le arătăm marea“, însă nici nu ne cunoșteam. Sara Catalano mi se părea drăguță. Mă gândisem adesea la ea seara, înainte să adorm. Poate eram îndrăgostit de ea. Era prea populară ca să intru în vorbă cu ea la școală, însă știam unde stă, aș putea să mă duc să-mi iau la revedere de la ea. Tot gândindu-mă ce să-i zic Sarei, mi-am dat seama că mă bucur că am uitat să fac ceva important înainte să fug de acasă și că trebuia să mă întorc ca să mă ocup de asta, iar așa, înainte să dreg lucrurile, puteam să dorm încă o noapte ca lumea în patul meu. Mi se părea că merită să ascult de sfaturile vagabondului. Însă logica lui scârțâia pe alocuri.

— Bine, dar dacă-mi iau la revedere de la cineva, am zis, iar așa lumea nu-și mai face atâtea griji pentru mine, ce-o să fie dacă mă răpește cineva pe bune, pe lângă că am fugit de acasă? Dacă sunt luat prizonier? N-o să mă mai

caute nimeni dacă-și închipuie toți că îmi trăiesc fericit viața de aventurier.

— Nu poți să împaci și capra, și varza, amice, mi-a zis vagabondul.

— Nu văd de care capră și varză vorbești, i-am spus.

— Capra e libertatea ta, a spus vagabondul. Varza ar fi să-și facă lumea griji pentru tine. Nu le poți împăca pe amândouă.

A ridicat trist un braț și am crezut c-o să-mi arate ceva, însă și l-a lăsat imediat la loc pe coapsă.

— Restul, a zis, că nu știi ce-o să pățești, dacă n-o să te răpească sau violeze sau omoare careva sau mai știu eu ce sau dacă o să te lase lumea în pace și o să fii fericit, ei bine, e ca și cum habar n-ai dacă varza și capra sunt gustoase sau nu.

Părea tare cunoscător. Am încercat să-mi amintesc dacă-mi plăcuse vreodată varza. Știam că vorbea la figurat, desigur, însă cred că mi se făcuse foame. Nu mă tenta nicio mâncare pe care-o luasem la drum.

— Ei, te duci acasă? a zis boschetarul după o vreme.

Mă uitam în gol, cu gândul la varză, însă, când l-am auzit pe boschetar, mi-am focalizat privirea pe primul obiect pe care l-am văzut în fața ochilor. Era un panou publicitar la o marcă de înghețată, Carte D'Or, în special aceea cu aromă de căpșuni. „Ați votat-o cea mai delicioasă!” scria.

— Păi, da, am zis. Cred că m-ai convins că nu sunt pregătit.

— Bravo, a zis boschetarul. Acum fugi acasă, pune mâna pe o armă și ia-ți la revedere de la cineva.

— Așa o să fac, am zis, m-am ridicat și i-am întins mâna boschetarului, la despărțire.

— Acasă n-ai nevoie de toate conservele astea, mi-a spus el.

I-am lăsat tot ce aveam.

Daphné Marlotte a fost dintotdeauna cel mai în vârstă locuitor al orașului nostru, însă în primăvara aia a devenit cea mai în vârstă din toată țara. Mama a felicitat-o pentru această realizare când am dat nas în nas cu ea, pe drum spre magazin. Nu era deloc neobișnuit să dăm nas în nas cu Daphné. Stătea la doar câteva străzi de noi și mergea așa de încet, că o vedeai și când te duceai la magazin, și când te întorceai, cu vreo două clădiri mai în față.

Eu nu mă speriam de Daphné ca alți copii, care o luau drept o vrăjitoare hădă. Știam că n-are superputeri sau ceva. Rezistase mult timp, atâta tot.

— Am citit articolul despre dumneavoastră, i-a zis mama lui Daphné atunci. N-am știut c-ați avut cinci soți, Dumnezeu! Cât trăiești înveți, cum se spune!

Daphné a râs auzind-o, însă părea s-o doară, așa că până la urmă a zâmbit doar.

— Întotdeauna m-am învățat greu minte, a zis ea. După ce mi-a murit al cincilea soț, ce mi-am zis: Știi ce, Daphné? Poate pur și simplu nu e de tine. Apoi s-a oprit să saliveze și a continuat: Până la urmă, de-acum nu mai găsești burlaci buni de-nsurătoare trecuți de o sută de ani. Și nu vreau pe cineva mai tânăr. Îmi trebuie cineva cu experiență.

— În articol erau trecuți niște tipi destul de bătrâni, a zis mama. Cică în Brazilia ar fi destui.

— Foarte frumos, a zis Daphné.

Știam că n-a plecat niciodată din Franța.

O clipă și-a luat un aer gânditor și chiar am încercat să-mi închipui ce se discutase – centenarii ăia din

Brazilia –, ceea ce nu fac decât dacă intervine o pauză în discuție.

— A! Să vă arăt ce am aici! a zis Daphné, dezmetindu-se din visare.

De câte ori o vedeam, Daphné ne arăta ce-și luase de la piață. „Să vă arăt ce-am aici“, zicea ea, de parcă găsisese cine știe ce minune. Și-a deschis căruțul de cumpărături și ne-am aplecat să ne uităm.

— Morcovi, a zis ea, cartofi, păstârnac.

Avea toate degetele strâmbe, fiecare în alt unghi, de-asta o lua lumea drept vrăjitoare, însă de fapt de la artrită i se trăgea. Uneori îmi venea să-i pun inele la degete ca să mă distrez (ar trebui să sucesc de ele în toate părțile, ca într-un labirint), însă apoi îmi dădeam seama că era o dorință tare ciudată. Daphné a dat mai multe chestii deoparte ca să ne arate o bucată de spată de vită pentru *pot-au-feu*.

— O fierb până mi se topește în gură, a zis. Altă carne nu mai intră, de-acum nu mai pot să mestec ca lumea.

— Sună bine, a zis mama.

— Până și carnea din *pot-au-feu* e prea mult de fapt. O țin în gură până o storc de zeamă și apoi o scuip.

— Sună foarte bine. Cred că o să fac și eu *pot-au-feu*.

Mama se prefăcea adesea că se inspiră din ce vedea în căruțul de cumpărături al lui Daphné pentru masa noastră, însă nu cumpăra niciodată ce cumpăra Daphné. Ea-și planifica mesele cu o săptămână înainte.

— Ei, ia uite, a zis Daphné tare entuziasmată (lăsa mereu ce era mai bun la urmă). Ce portocale frumoase... Mi le-au dat *pe gratis* azi! De când cu articolul din ziar!

Se bucura mult de portocalele gratis. Eu unul nu înțelegam cum de se dau oamenii în vânt după portocale, d-apoi cum de vorbeau de parcă portocalele ar fi bomboane. Mi-a

dat și mie una. Mă minunam că poate să-și imagineze că mi-ar plăcea să măncăm așa ceva.

— Mulțumesc foarte mult, domnișoară Marlotte, am zis. Cică portocalele conțin o mulțime de vitamine bune pentru sănătate.

— Însă, și mai important, sunt delicioase, a spus Daphné.

A dat să o țină mai departe cu portocalele, însă mama a mai felicitat-o o dată pentru titlul de cel mai vârstnic cetățean din țara noastră („Pe locul trei în Europa!“ a zis Daphné), după care am luat-o din loc. De cum am trecut colțul, mama și-a temperat de tot entuziasmul pentru vârsta înaintată a lui Daphné.

— Biata babă Daphné, a zis ea aprinzând o țigară. E singură pe lume. Portocalele sunt ultima plăcere care i-a mai rămas în viață. E la mâna vreunui vânzător milos ca să-i meargă bine zi de zi. Știai că toți cei trei fii ai ei s-au mutat pe rând în oraș ca să o îngrijească și *au murit* toți de bătrânețe înaintea ei?

— Ce trist, am zis.

— E de-a dreptul groaznic. Să rămâi singură după ce ai crescut atâtea copii.

— Ei, tu ai șase, am zis. Sigur o să mai rămână unul din noi în viață ca să aibă grijă de tine și de tata.

— Ce zici acolo? Toți o să trăiți încă mult după ce eu și tatăl n-o să mai fim. Poate chiar pe veci.

Deși nu prea-mi băteam capul cu așa ceva, m-a consolată s-o aud pe mama spunând că se putea să nu murim niciodată.

— Iar dacă e să aibă cineva grijă de mine și tatăl la vârsta lui Daphné Marlotte, când nici n-o să mai fim în stare să mestecăm carnea din farfurie și nici măcar să urmărim vreun film la televizor, nu-mi închipui că o să se ofere frații și surorile tale. N-am nimic cu ei, însă... nu

prea se pricep să aibă grijă de nimeni. Nu prea sunt deloc sufletești. Sunt total altfel decât tine de fapt.

Știam că așa mă vede mama. Drept un băiat de treabă și care citește ușor în inimile celorlalți. Nu înțelegeam însă de ce i se părea asta o calitate. „Un dar“, cum îi zicea ea chiar. Mie mi se părea doar că reușeam să țin minte tot ce ignora sau încurca restul familiei mele: numele oamenilor, numele copiilor și nepoților lor, relațiile dintre ei și bolile de care suferiseră în viață. Întotdeauna puteam să fac conversație în locul mamei dacă nu mai reușea să scape de vreo cunoștință de care știam că nu-și mai amintește nimic sau să preiau frâiele când ea nu mai găsea nimic de zis. Mie nu mi se părea că îmi pasă într-adevăr de oameni dacă țineam minte toate mărunțișurile alea. Însă poate așa era.

Mama s-a întors spre mine și mi-a vârât țigara sub nas. Mi-am închipuit că se voia a fi o prelungire a arătorului ei.

— Să nu cumva să le zici fraților și surorilor tale ce ți-am spus, a zis ea, că nu sunt sufletești adică.

— Sigur că nu, am spus, deși îmi închipuiam că nu prea i-ar fi deranjat.

A doua tentativă de fugă nu știu dacă se pune. Am plecat eu când ar fi trebuit să stau acasă, însă, așa cum s-a întâmplat și prima oară, n-a observat nimeni și nici n-am făcut cunoștință cu nimeni. Mi-am pierdut curajul prea devreme.

Am hotărât să fac așa cum mă sfătuisese boschetarul, să-mi iau provizii mai bune, un cuțit de bucătărie pentru autoapărare și să-mi iau adio de la cineva din afara familiei propriu-zise. Astfel că, înainte s-o întind definitiv din oraș, am bătut la ușa Sarei Catalano. Mi-a răspuns tatăl ei.

— Sara e acasă? l-am întrebat.

— Cine naiba mai ești și tu?

— Sunt un coleg de școală, am zis. Isidore.

I-am spus că aveam impresia că Sara mi-a luat din greșeală manualul de mate după ultima oră – o minciună. Nu stătuserăm niciodată unul lângă altul la ore, nici măcar din greșeală.

— Ai fi putut să suni ca să te asiguri, mi-a zis tatăl ei, însă s-a dus oricum s-o cheme.

Îmi închipuiam că Sara nici nu știe c-o plac. Nu vorbisese niciodată, așa că era logic. Însă nu luasem în calcul că se putea nici să nu mă cunoască.

Când a venit la ușă, i-am turnat discursul emoționant în care-i mărturiseam ce simțeam pentru ea și hotărârea de a pleca în lume, discurs care-mi luase trei nopți să-l scriu și încă două să-l memorez. Când mă apropiam de sfârșit m-am grăbit să închei, mi-era clar că deja nu prea mai e atentă. Când am terminat a trebuit s-o anunț că terminasem, ca să se uite iar la mine. Nu vreau să cred că i-am mulțumit pentru atenție, însă cel mai probabil i-am mulțumit pentru atenție.

— Numai bine, mi-a zis ea zâmbind și mi-a închis ușa în nas.

M-am întors acasă. Tot weekendul mi-am făcut probleme că am picat de nătărău. Și ce-o să creadă Sara despre mine luni, când o să-și dea seama că n-am fugit în lume așa cum i-am spus că o să fac.

Însă în săptămâna care a urmat n-a părut deloc mirată când m-a văzut la școală. De fapt, relația dintre noi a rămas neschimbată.

